RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE

nr. 12.920 van 12 juli 2018
in de zaak A. 225.277/XIV-37.723

In zake : XXXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Pierre Robert
kantoor houdend te 1030 Brussel
Eugène Smitsstraat 28-30
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 22 mei 2018, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 202.559 van 17 april 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 7 juni 2018 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt in het bestreden arrest op omstandig gemotiveerde wijze, met verwijzing naar het arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 van het Grondwettelijk Hof, op dat verzoeker “niet [kan] worden gevolgd in [zijn] betoog dat het annulatieberoep niet zou beantwoorden aan de vereisten van een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM en artikel 31.3 van de richtlijn 2004/38/EG” en dat “[e]enzelfde vaststelling […] zich ook op[dringt] wat artikel 47

van het Handvest betreft, nu uit de bepalingen van dit artikel evenmin blijkt dat daarin meer jurisdictionele waarborgen worden voorzien dan die waarin artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet". Verzoeker beperkt zich tot de algemene kritiek dat het bestreden arrest met die laatste overweging artikel 47 van het Handvest schendt, doch zonder dit op enige wijze concreet uiteen te zetten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest terecht dat artikel 6 van het EVRM, luidens vaste rechtspraak van het EHRM, niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied. Verzoeker voert aan dat hij in zijn verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet heeft gesteld "dat hij artikel 6 van het EVRM rechtstreeks kon inroepen maar dat hij de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens betreffende artikel 6 EVRM onrechtstreeks kon inroepen omdat artikel 47 op het huidig geschil van toepassing is […] en omdat artikel 47 van het Handvest o.a. de procedurele waarborgen van artikel 6 EVRM inhoudt" waardoor het bestreden arrest de bewijskracht van zijn verzoekschrift zou hebben geschonden. Uit wat voorafgaat blijkt echter dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk zijn grief betreffende de procedurele waarborgen van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie heeft beoordeeld zodat verzoeker geen schending van de bewijskracht van het verzoekschrift aannemelijk maakt. Het eerste onderdeel van het eerste middel is kennelijk ongegrond.

In het tweede middelonderdeel gaat verzoeker voorbij aan de concrete motivering van het bestreden arrest waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht stelt dat de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 'tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend' (hierna: de Dublin III-verordening) en de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 'betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden' "twee verschillende Europeesrechtelijke instrumenten [zijn] die op een verschillende wijze dienen te worden toegepast in de nationale rechtsorde en die allebei een duidelijk afgebakend toepassingsgebied hebben" en dat hij "niet zomaar artikel 31.3 van de richtlijn 2004/38/EG en artikel 27.1 van de Dublin III-verordening aan elkaar [kan] koppelen". In de mate dat verzoeker thans voor het eerst aanvoert dat hij gediscrimineerd zou worden doordat hij minder procedurele waarborgen zou genieten dan een familielid van

een EU-burger, “wat strijdig zou zijn met artikelen 20 en 21 van het Handvest”, ontwikkelt hij een nieuw middel dat niet voor het eerst kan worden aangevoerd in de graad van administratieve cassatie. Het tweede onderdeel van het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

De rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie waarnaar verzoeker verwijst, heeft, zoals in het bestreden arrest reeds wordt vastgesteld, uitsluitend betrekking op de Dublin III-verordening en kan te dezen niet dienstig worden ingeroepen. Het derde onderdeel van het eerste middel is kennelijk ongegrond.

Wat de arbeidsovereenkomsten betreft die verzoeker met een faxbericht van 20 september 2017 aan de verwerende partij heeft meegedeeld, wordt in het bestreden arrest op wettige wijze gesteld dat “bij de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing enkel rekening kan worden gehouden met de stukken die voorlagen op het ogenblik van de beoordeling”. Het vierde onderdeel van het eerste middel is kennelijk ongegrond.

Gelet op wat voorafgaat, is er geen reden om de in het vijfde middelonderdeel geformuleerde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

2. Uit de lezing van het bestreden arrest blijkt genoegzaam dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de wettigheid van de aanvankelijk bestreden beslissing heeft getoetst aan artikel 44, § 2, van de vreemdelingenwet en daarbij vaststelt dat verzoeker niet aantoont dat de beoordeling van de duur van verzoekers verblijf in België, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie en zijn banden met zijn land van herkomst in de aanvankelijk bestreden beslissing zou zijn gemaakt “op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikte”. Verzoekers grief dat in het bestreden arrest zou worden gesteld dat “de toestand van verzoeker op een strengere manier onderzocht moet worden omdat hij fraude gepleegd heeft”, is dan ook niet van aard om de strekking van het bestreden arrest te hebben beïnvloed en kan bijgevolg niet tot de cassatie ervan leiden.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een bijdrage van 20 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op twaalf juli tweeduizend achttien, door:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Joris Casneuf	**Carlo Adams**